

Odmey iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 60 am. cts., 2 Š.; s priložo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7.20 L, 80 am. cts., 2.60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Dušna premija. — Lakota v Afriki. — Apostolski vikarijat Kamerun. — Apostolska prefektura Jumbau. — Iz misijona belih sester ob Kongu. — Kratki misijonski dopisi. — Življenje in smrt o. Berthieu. — Marijina svetinjšica. — Kako Sereri prosijo dežja. — Sestra Klaverija, vijolica ob Kongu. — Uslišane molitve. — Pismo črnega duhovnika naši vrhovni voditeljici. — Cvetka med poganskimi narodi. Popolni odpustki.

Darovi.

Od 1. januarja do 28. februarja:

Za afriške misijone v splošnem: Din 18621.17; L 752.—.

Za sv. maše: Din 279.—; Dol 4.—.

Za stradajoče: Din 90.—.

Za gobavce: Din 110.—.

Za odkup sužnjev: Din 12.852.—.

Za botrinske darove: Din 5068.—.

Za zamorčke: Din 739.10.

Za katehiste: Din 67.50.

Za semeniščnike: Din 18.—.

Za kruh sv. Antona: Din 7407.40; Dol 1.—.

Za misijonsko zvezo: Din 65.—.

Za otroško zvezo: Din 50.75.

Za mašno zvezo: Din 6919.34.

Za Klaverjev vinar: Din 10.50.

Za afriški tisk in katekizem: Din 1259.—.

Za določene namene: Din 4525.25.

Za določene misijone: Din 2009.50.

Za Klaverjevo družbo: Din 487.85.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 928.—.

Po uredništvu »Bogoljubac«: Za misijone Din 47.25, za odkup Din 75.—; A. P. iz Maribora Din 120.— za misijone. — Lorgor Helena, Otalež, darovala obrabljene znamke za misijone.

Tisočkrat »Bog povrnič« vsem blagim dobrotnikom!

V MOLITEV PRIPOROČAMO

vse zadeve blagih dobrotnikov in cenjenih čitateljev.

Misijonar deli v zamorski koči sv. popotnico.

		DUŠNA PREMIJA. V namen naših naročnikov in dobrotnikov opraviijo afriški misijonski škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.		
				
				

Lakota v Afriki.

Msgr. Keiling, apostolski prefekt iz Cubange, Port. Kongo, piše 19. novembra 1925 Družbi sv. Petra Klaverja:

Prosim za dovoljenje, da smem porabiti Vašo pošiljatev daril, ki ste jih namenili za misijon Naše ljube Gospe v Pompejah, za nakup živil za stradajoče v Galangue. Tu razsaja v resnici lakota, kakor v letu 1916. Letina je bila zelo slaba. V deževnih mesecih je bila suša; ko pa bi bilo pozneje treba za žetev nekoliko solnca, je deževalo neprestano ves mesec, tako da se je vse pokvarilo. Ljudje so morali vrh tega še zadnji kosček kruha prodati, da so mogli plačati ogromne davke. Zdaj

se žive od korenin in gozdnih sadežev, da od lakote ne pomro. Koruza, ki je sicer stala 4 franke kilogram, stane sedaj 15 frankov in še čez. Vsak dan prehranimo tukaj 400 oseb, po drugih postajah istotako. Zaloge imamo le še za en mesec in vendar je sedaj šele začetek deževnih dni.

Iz Vzhodne Afrike piše p. Baltazar 3. decembra 1925 naši Klaverjevi družbi:

Sedaj razsaja huda lakota. Vse je treba kupiti od drugod za drag denar. Človek mora jokati, ko vidi, kako otroci prosjačijo za delo, da bi mogli prislužiti nekaj koruze ali riža. Delajo eno uro ali dve, več ne morejo, ker so tako oslabei. Kako bi tudi drugače moglo biti? Jedo samo enkrat na dan. Jaz sem si izposodil nekaj denarja, da iztrebim neki jarek ob njivi. Tako sem mogel nakloniti otrokom nekaj dela. Za plačo sem jim dal riža in koruze; toda sedaj nimam ničesar več. Dolga imam že 800 angleških šilingov. Več ga ne morem napraviti, ker bi ga sicer ne mogel plačati.

Vsak, tudi najmanjši dar za stradajoče v Afriki sprejema hvaležno: **Družba sv. Petra Klaverja**, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

Apostolski vikarijat Kamerun.

Pismo apostolskega vikarja škofa Vogta, C. S. Sp., Družbi sv. Petra Klaverja:

Tu deluje milost božja tako čudovito, da nas je delavcev v vinogradu Gospodovem vse premalo za preobilno žetev. Zadnjih šest tednov smo imeli samo v Jaundi 5000 krstov, pretekli november pa sem birmoval na tej postaji 7000 izpreobrnjencev. Hvaljen bodi Bog za premnogo milosti, ki jih deli ubogim zamorcem. Prosim, molite z nami, naj Bog da delavcev za obilno žetev. Osem sester kongregacije sv. Duha je dospelo k nam, kjer jih čaka mnogo dela. Pripravljale bodo 450 paganskih nevest na njih bodoči materinski poklic. To je sicer zelo težavna, a zaslužna naloga.

Naš mali seminar šteje 25 gojencev. O, da bi pač vsi vztrajali! — Jaz sem se ravnokar vrnil s pastirskega potovanja skozi puščavo in sem krstil nekega višjega poglavarja in njegovo ženo. Poprej je imel 80 žena, sedaj je vse v redu ž njim. Dve leti ga je neki katehist vsak dan poučeval v veri. Krst tega poglavarja, Janeza Tsangmanga, je velikega pomena za nas, kajti ima pod seboj 40 glavarjev, na katere ima velik vpliv. On je že tretji višji poglavar v deželi, ki se je spreobrnil. Zahvaljen bodi

Bog za to! Začel je takoj zidati cerkev in želi imeti v svoji vasi misijonsko postajo.

Lepe podobe Kristusa, ki ste nam jih poslali, sem daroval nekaterim glavarjem, ki so nam šli zelo na roko. Mnogo drugih glavarjev me prosi, naj bi ustanovil misijonske postaje v njih krajih. Upam, da bo njih želja, ki je tudi moja, kmalu izpolnjena. Naš vrhovni predstojnik škof Le Roy nam je obljubil, da nam bo poslal več pomočnikov.

Naši zamorci bi radi imeli podobice svojih patronov; pa podobice je tukaj jako malo. Prosim pošljite nam cenениh, toda v živih barvah.

Naša cerkev bo kmalu dozidana. Glavna ladja, stranski ladji in kor že stoji. Dokler ni poslopje dovršeno, imamo vsako nedeljo po dve maši na prostem, tri druge pa v stari cerkvi, ki obseže 1000 do 1500 oseb.

Apostolska prefektura Jumbau.

Apostolski prefekt msgr. Plisoneau, duhovnik Srca Jezusovega, piše iz Dčange:

Bil sem na birmanskem potovanju, 25 kilometrov daleč, ko mi prinese sel naslednje pismo:

Dčanga, 22. maja ob 3 pop.

Milostni gospod!

Velik orkan je šel preko našega misijona in ga je zelo poškodoval.

1. Oratorij za patre je popolnoma razrušen.
2. Četrtna šole je zgubila streho; pločevino je zaneslo s strehe na bližnje pokopališče.
3. Kapelica se je podrla. Najsvetejše smo našli med razvalinami in smo je prenesli v Vašo sobo.
4. V poslopju za sestre je razkrilo dva prostora, pločevino je zaneslo v jarek. Pročelje se je nagnilo na glavno cesto.
5. Strehe stranskih poslopij je zaneslo na polje. Tramovje je polomljeno ali vsaj zelo poškodovano. Zidovje komaj še stoji.
6. Naš vrt za zelenjavo je razbit in razrit od toče in vetra. Škode še ni mogoče preceniti. Najhujše je pa to, da v nedeljo ne bomo imeli kapele za službo božjo. Razsodite, če ni morda potrebno, da pridete takoj domov.

K sreči so stanovanja patrov ostala nepoškodovana, vendar je poslopje zelo zrahljano. Človeške žrtve ali kake druge večje

nesreče ni bilo, če se ne oziramo na nekaj odrtin, ki so jih dobili domačini, ko so se podirale njihove kolibe. Čuli smo pa, da so v Dčangí tudi mrtveci.

Vaš nesrečni

P. Andrej Roblot.

Tu se ni dalo čakati. Naslednje jutro — v nedeljo — sem maševal že ob 6, potem sem zajahal konja in bil ob 4 popoldne že v misijonu. Tu sem videl »gnusobo razdejanja«. Patri so takoj po nevihti skušali s pomočjo domačinov rešiti, kar se je še rešiti dalo. Navlaka je sedaj odstranjena in začeli smo s popraviljanjem. Najbolj nas boli, da se je podrla kapelica; kajti za nedeljsko službo božjo je šola vse premajhna. Vendar smo za silo postavili notri oltar, kjer sedaj mašujemo.

Razne stvari nam nesrečo še povečujejo. Nimamo izvežbanih delavcev in v bližini nič materijala za zidanje; od daleč voziti ga, pride predrago. Naši kristjani nam pomagajo po svojih najboljših močeh. V stiski se obračam do čitateljev »Odmeva«, ki so našemu misijonu že mnogo pomagali. Ako Vam je mogoče našemu P. Roblotu kaj pomagati, bodite že vnaprej pristrčno zahvaljeni za to. Vsi tukajšnji kristjani bodo molili za vas.

Naš novi misijon napreduje in živi v senci križa — in to je prav za prav dobro znamenje. Letos imamo 1500 krstov, zato se ni čuditi, da je satan jezen. Razen tega imamo v načrtu sestavo nove postaje, da Dčango razbremenimo, ker obsega prevelik prostor. Zato nam pa satan meče polena pod noge... Tega je vaju. — Konec tedna bom zopet odpotoval, da birmo nadaljujem in dokončam.

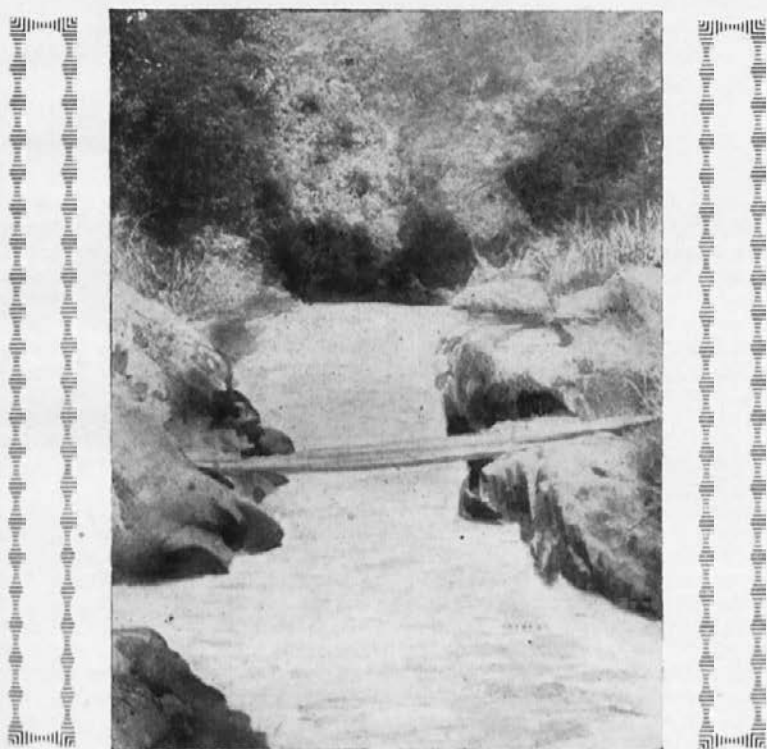
Iz misijona belih sester ob Kongu.

Sestra Frančiška piše iz Balduinstadta naši vrhovni voditeljici:

Ker se je naša blaga pokrajinska prednica s svojega službenega potovanja pravkar vrnila, Vam hočem takoj sporočiti o novem delokrogu, ki se odpira gorečnosti misijonarjev, duhovnikov in nas redovnic.

Sestre Naše ljube Gospe afriške (bele sestre) smo določene, da raztegnemo svoje delovanje do Kivuja, kjer čaka 50.000 duš na veselo oznanilo Gospodovo. Že nekaj let so junaški beli očetje pripravljali tamkaj tla in srca; tako so naše sestre ob prihodu v tisto gorovje našle prijazno ljudstvo, ki jih je z velikim veseljem sprejelo. — Prebivalci Kivuja so vobče

precej premožni. Posedujejo velike črede volov in koz, ki jim dajejo živež in obleko. Toda v нравstvenem oziru?! V tem je skrajno žalostno. Žene in dekleta stoje zelo nizko. Tako se bo nudila našim sestram tukaj res priložnost za apostolsko delovanje. Zlasti jih bo treba podpirati z molitvijo, da bodo svojo težavno nalogo sredi med samimi pogani res dobro vršile. Vdano prosim tudi Vaše molitve, gospa vrhovna voditeljica.

Preprost most v Afriki. Osel ne mara iti čez.

Prilagam pismu tri slike. P r v a kaže, kako si stavijo zamorci mostove, celo čez najbolj široke reke. Seveda je pot čez take »mostove iz žveplenk«
vratolomna in si mi ne upamo čez; niti kakega majhnega oslička ni mogoče spraviti čez tako brv. Na naših pohodih iz vasi do vasi, ki jih redno opravljamo vsak mesec, pa nas vodi pot čez tri do štiri take reke. Da bi jih mogli prebresti ali jezdit čez vodo, so pregloboke in prederoče. Zato so misijonarji z velikimi težavami in občutnimi stroški

postavili mostove, čez katere gre lahko vsak brez nevarnosti. Druga slika vam jih kaže. Toda še pred temi naši oslički previdno in dvomeče pomigavajo s svojimi dolgimi ušesi in ne marajo čez. Tako moramo dostikrat po prav slabih stezah peš prehoditi po sedem ur. Le če je mogoče s kako prav izdatno podporo postaviti prav močen most, kakor Vam ga kaže tretja slika, gre tudi svojejavi osliček skoraj čisto mirno čez.

Upamo, da naši blagi dobrotniki misijonov Naše ljube Gospe afriške tudi v letu 1926. ne bodo pozabili.

Kratki misijonski dopisi.

Škof Hennemann, Oudshoorn v Južni Afriki: »Lepa hvala za pošiljatev. Mašne intencije sem takoj razdelil med misijonarje. Zelo sem bil vesel, ker se nisem nadejal toliko. Kar uganili ste, česa nam pač manjka. V pomanjkanju sem vse leto, ker sem bil kupil neko farmo, da bom na njej zidal šolo za otroke. Zato sem vam in vsem prijateljem Klaverjeve družbe zelo hvaležen, da nas zlasti letos tako radodarno podpirate. Misijonarje nje počasi napreduje. Palotinerice imajo sedaj 9 otrok v zavetišču; več sprejeti ni mogoče in bo treba kmalu kaj prizidati... Največ dela ima bolniška sestra. Kupili smo ji voziček, ki ga vozi osliček. Tako se sedaj dobra sestra vozi od kraja do kraja v veliko veselje in pomoč vsem potrebnim. Vas in vseh dobrotnikov se vsak dan spominjam v molitvah.«

Msgr. Demont, apostolski prefekt iz Gariepa: »Srčna hvala za dar, ki ste ga poslali našemu misijonu. Naj bi presv. Srce Jezusovo vedno bolj blagoslavljal Vaše delo; saj Vam je znano, kako Vaše pomoči potrebujemo. V resnici je božji blagoslov kar viden. S pomočjo Vašega daru bom mogel sezidati v

tem kraju majhno šolo za zamorce, ki bo služila obenem za cerkvico.«

P. Cancelli iz Lunde: »Večina darovanih oblek in svetinjic je bila porazdeljena med krščanske deklice in žene, ki pomagajo pri zidanju nove cerkve. Cerkev hitro napreduje, ker vsi vneto pomagajo. Razen sv. maše, ki se vsako prvo nedeljo daruje za dobrotnike, so ti deležni tudi mnogo molitev in sv. obhajil.«

P. Schmitz, D. J. iz Šisavaša v Rodeziji: »Srčno se Vam zahvaljujem za mnoge koristne stvari, ki ste mi jih poslali. Došlo je tudi 9 zavojev bralnih tablic, ki nam olajšajo poduk in prihranijo denar. Začetniki ne pazijo na knjige, tako da so v kratkem času vse raztrgane; zdaj pa to odpade, ker taki učenci ne dobijo knjig, dokler se niso navadili tablic. — V misijonu dobro napredujemo. Vlada nam je naklonjena. Nedavno je bil na obisku guverner, zadnjič pa prvi minister z družino. Oba sta dobra katolika. Takj obiski vplivajo zelo dobro in malo truda stanejo, kajti ni težko visokih gostov par ur zabavati: zamorski otroci so zelo živahni, pojejo, skačejo, igrajo se itd., kar Evropea zelo zanima.

Življenje in smrt o. Berthieu, S. J.

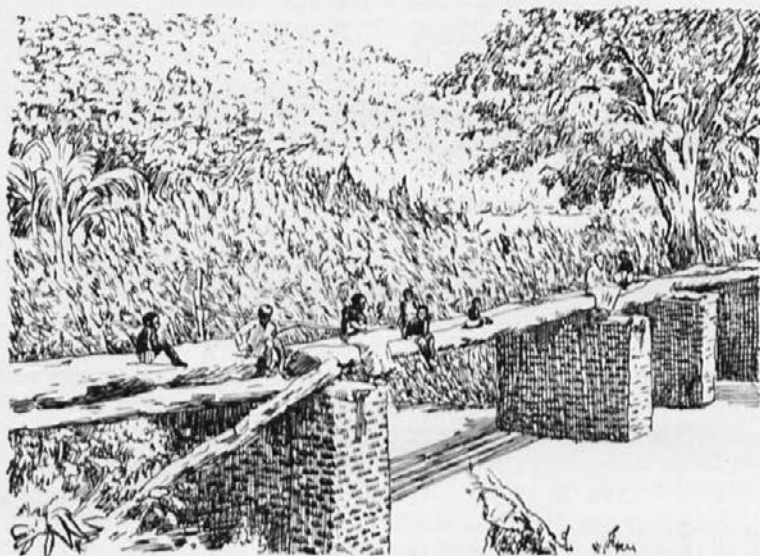
(Konec.)

Večkrat je bil brezuspešen ves njegov trud, da bi spreobrnil kakega grešnika, ki se je trdovratno držal svojih grešnih navad. Neredko je take zadela očitna ostra sodba božja. Naj navedem samo en zgled. Neka žena je po smrti svojega moža živela v nedovoljenem razmerju z nekim protestantom. Nekoč ju sreča misijonar, ki je s svojim spremljevalcem šel obiskat bolnika. Hotela sta se duhovniku izogniti. Toda misijonar jima zapre pot in reče možu: »Zakaj zapeljuješ mojega otroka? Ako imaš kaj zoper mene, maščuj se nad menoj!« Nato se obrne k ženi ter jo roti in prosi, naj vendar začne drugo, lepše življenje. A zaman. Nesrečna žena ni kazala nobenega kesanja, kar je gorečega duhovnika silno potrlo. Večkrat je nato rekel svojemu spremljevalcu Marcelu, da se boji za njeno dušo. In res so jo nedolgo potem našli mrtvo v neki ograji za vole, kjer je storila strašen konec. Ljudje so v tem spoznali kazen božjo in mnogo se jih je vsled tega izpreobrnilo.

Ko je meseca maja 1896 izbruhnila vstaja v Manalambi, se je oče Berthieu, čeprav je po težki bolezní komaj nekoliko okreval, s pomnoženo ljubeznijo posvetil skrbi za svojo drago čredo. Spal je malo ur in poučeval neutrudno od jutra do večera. Dne 8. junija izide povelje, da se morajo vsi kristjani, ki so pribežali v Ambotamainty, iskajoč zavetja pri francoski vladi, nemudoma podati v Tananarivo. Obenem je dospela tudi vojaška straža, ki naj bi varovala begunce. Zadnji med njimi je odšel o. Berthieu, ko se je prej prepričal, da so odšli vsi, tudi bolniki in starčki. Nekemu hromemu možu, ki je zaostajal za drugimi, je odstopil svojega konja, ki ga je nato sam vodil za uzdo. Ker pa starčki in bolniki niso mogli dohajati ostalih, je ostal pri njih ter jih spodbujal k hitrejši hoji. Tako se je vedno bolj oddaljeval od drugih kristjanov in njihovega spremstva, dokler mu končno uporni Menalamba niso popolnoma zaprli pota. Zbežal je torej s svojim zvestim katehistom Janezom in njegovo družino v vas Ambohibemazoandro; toda kmalu je tudi ta vas po izdajstvu prišla v roke sovražnikov, ki ujamajo o. Berthieu in ga neusmiljeno pretepajoč in suvajoč peljejo pred svojega poveljnika.

Med potom se misijonarju približa mlad zamorec ter ga spoštljivo pozdravi. O. Berthieu ga vpraša, če je že krščen. In ko mladenič zanika, mu da križec in svetinjico, rekoč: »Nauči se moliti, otrok moj; in ko prideš do kakega katoliškega duhovnika, ga prosi za sv. krst. Midva se ne bodeva več videla. A

vztrajaj v molitvi do smrti.« Mladi zamorec je kristjan Pavel Randriamonte. Sledil je misijonarju na njegovem zadnjem potu ter bil priča njegove smrti, o kateri poroča sledeče: »Ko smo dospeli do nekega potoka zahodno od Ambohitra, sem slišal, kako je neki Menalamba dejal svojemu tovarišu: »Pomeril sem na duhovnika, a strel se ni hotel sprožiti; sedaj si več ne upam storiti mu kaj žalega.« Medtem pa neki divjak pobere debel kamen in ga trikrat z vso silo vrže v misijonarja, tako da revež pade na tla in se močno pobije. Nekdo sočutno zakliče: »Ne

Boljši most v Afriki. Pa osel vendar ne mara iti čez (besedilo str. 54).

mučite vendar tako ljudi. Ako ga hočete umoriti, ga umorite. A storite hitro, kar mislite!«

Gredoč mimo cerkve v Ambohitra, hoče misijonar poklekati; toda uporniki planejo nadenj in mu zabranijo moliti. Oče Berthieu pa pravi kratko: »Moje telo sicer trepeta pred smrtjo, a moja duša se ne boji ničesar; kajti, ako umrjem, bom šel k Očetu.« Dobro sem razumel te besede kljub kriku in razgrajanju divje tolpe.«

Od Ambohitra so se obrnili proti Ambiotibe. Le s težavo in z velikim naporom je misijonar stopal na neko višino. Neki Menalamba mu vzame ruto iz žepa, jo namoči v neki luži in priveže mučeniku okrog čela. Nato ga začnejo od vseh strani

zaničevati in sramotiti, rekoč: »Glejte kralja Vacahov, ki verujejo misijonarjem!«

Dospevši na vrh, se trinogi posvetujejo, kdo naj čuva ujetnika. Niso ga namreč hoteli odvesti v taborišče. »Jaz ostanem pri njem,« zakliče eden, »a njegova obleka bo moja.« V tem trenutku plane več divjakov nad duhovnika in ga oropajo njegovih oblačil. Z na prsih prekrizanimi rokami je junak pričakoval smrti. Kmalu počita dva strela, a ne zadeneta. Šele tretji je dosegel svoj cilj in misijonar je umrl na onem prostoru, kjer se zdaj njemu v čast dviga skromen spomenik.«

Marijina svetinjšica.

Piše sestra Georgina, frančiškanka v Hararju.

Veliko je bilo veselje naše dobre sestre nad pošiljativjo obvez, starega perila in zdravil za njene uboge bolnike. In kako tudi ne? Saj se ji pogosto posreči, zajedno s telesno boleznijo ozdraviti tudi duše svojih varovancev. Naj navedem le en slučaj.

Pred kratkim so k mlademu jetičnemu možu poklicali sestro. Bil je mohamedanec in po poklicu klepar. Misijonarka je takoj spoznala, da so revežu ure štete. Tresla ga je huda mrzlica in pogosto se mu je bledlo. Bati se je bilo vsak čas smrti. Ker je poznala bolnikovo nadarjenost, je porabila prvo priliko, ko je prišel k zavesti ter ga vprašala, če želi postati kristjan. Dala mu je poljubiti križ ter se razgovarjala z njim o najpotrebnejših resnicah sv. vere in o preblaž. Devici Mariji. Ko je bil že toliko poučen, ga je krstila na ime Marija - Andrej. Bilo pa je to spreobrnjenje delo Marijino; kajti za zveličanje duš vsa vneta sestra mu je ob svojem prihodu skrivaj položila Marijino svetinjšico pod vzglavje. Prosil je za križec, da bi ga večkrat poljubljal. Dajo mu torej drugo jutro tako imenovani »Mataba«, znamenje tamošnjih kristjanov. To je črna volnena vrvica, ki si jo dvakrat ovijejo okrog vratu, na sprednjem koncu pa pritrdijo nanjo križec in svetinjšic, kolikor jih dobe.

In, o čudovita moč in dobrotu Marijina! Tudi telesno zdravje se je novokrščencu znatno zboljšalo. Pred nekaj dnevi je rekel sestri: »Želim, da bi postala vsa moja družina, žena, mati in otroci, katoliška. In ti, dobra sestra, jih moraš krstiti.« Seveda mož še ne ve, da sme sestra krstiti le v slučaju smrtno nevarnosti.

Molite, prosim, da ljubi Bog tej duši nakloni milost stano-
vitnosti. Kajti hudi duh, ta nevoščljivec, mu bo od začetka go-
tovo stavil nešteto ovir na potu krščanskega življenja.

Kako Sereri prosijo dežja.

Msgr. Le Hunsez, C. S. Sp., apostolski vikar Senegalije.

Meseca julija se pri nas v Senegalu vsi, katoličani, moha-
medani, kakor tudi pogani, pečajo z dežjem, ki je za uspešno
rast prosa in neke vrste podzemljic, neobhodno potreben. —
Kristjani se zbero k molitvi, upajoč od neskončne dobrote božje
blagodejnega in zadostnega dežja. — Mohamedanci ga skušajo
izprositi s strogim postom in istotako z molitvijo.

Ne tako pogani in njih malikovalski duhovniki. Pred vsem
je potrebno, kakor trdi čarovnik, poiskati zadrževalca dežja,
naj tiči kjer hoče. Nato pa se morajo natančno izpolniti vsi po-
goji in predpisi, ki jih bo navedel.

L. 1923. se je razširila začetkom meseca julija novica, da se
>barom tiabi<, to je ono božanstvo, ki ima ključ do nadzemelj-
skih voda, nahaja nekje v m p e n k u (na vzhodu). Zveza je
bila kmalu napravljena. Kakor znano, imajo zamorci neke vrste
brezžični brzojav, katerega skrivnosti pa Evropecem ne izdajo,
in potem katerega naznanjajo v veliko daljavo svoje novice in
važne zadeve in dogodke. Na ta način so marljivi kmetovalci
v okolici Thies-a vedeli že mesec prej o čarovnikovem prero-
kovanju. Neki misijonar je na lastna ušesa slišal o njem od
ondotnih prebivalcev. — >Vode? Dovolj vode boste dobili,
otroci moji, toliko kot je že davno ni bilo... In prosa in pod-
zemljic!... Ne bojte se slabe letine... Vsega bo v izobilju.
Prodali boste vaše pridelke za lep denar Evropecem. In prosa
bo toliko, da ne boste vedeli kam ž njim, tako, da boste pri-
morani razširiti vaše skednje in shrambe. Toda grozi vam neka
nesreča. Kljub bogati žetvi ne boste užili veliko 'couscous'
(neke vrste narodna jed).<

Splošno začudenje ljudstva...

>Vzrok vam je neznan? Ga ne uganete?... In vendar je
tako preprost. Žal mi je, vendar vam moram poročati o tej ve-
liki nesreči, ki vam grozi... Ponavljam: Prosa bo dovolj, sko-
raj preveč; a nikogar ne bo za delo. Kajti žene in dekleta, ki
so doslej vse to oskrbovale, morajo koj po žetvi umreti.<

Nepopisen strah se polasti vseh, razlega se obupen jok in
vpitje.

»Ni li nobene pomoči, nobene rešitve?« vpraša nekdo izmed množice. Stari »mptenta« nekoliko pomolči, kot da premišluje, nato odvrne: »Da, poznam sredstvo, ki vas reši gotove smrti. Predvsem darujte bogovom pijače. Nato pa je treba izpolniti še dva neizogibna pogoja, in sicer: 1. Vse žene se morajo obleči v skorjo krušnega drevesa. 2. Ob prvem dežju morajo biti vse pod streho; katera bo premočena od dežja, zapade smrti.«

Blagi čitatelj je morda mnenja, da so se ljudje temu prerokovanju rogali in smejali. Kaj še! Sprejeli so ga z veliko resnobo. In tako je prišlo, da so okrog 10. julija žene in dekleta v okraju Thies hodile okrog v čudni in nad vse smešni opravi. Vse zastopnice lepega spola so si namreč lastnoročno preskr-

Taki mostovi so redki v Afriki (besedilo str. 54).

bele skorje kruševca in se z njo ogrnile. In ko so čez tri ali štiri dni padle prve deževne kaplje, o to je bil splošen beg v pokrite koč. Gorje pa onemu, ki bi skušal preprostemu Sereru dokazati, da ga je čarovnik vodil za nos. No in tokrat se je zdelo, da ga podpirajo celo naravni dogodki. Kajti že dolgo vrsto let ni bilo v Senegalu tako obilnega dežja, in tako je bilo res upati bogate žetve. Smrt pa kljub kugi ni zahtevala večjih žrtev kot navadno.

Tolika je torej še zmota in praznoverje tukajšnjih poganov, čeprav misijonarji že 40 let delujejo med njimi. Misijon v Thiesu šteje 1400 do 1500 kristjanov, dobrih in odločnih, na katere se lahko zanesemo v vsakem oziru. Z božjo pomočjo upamo polagoma pridobiti tudi druge, ki še tavajo v temi. Da, navdaja nas nada, da se bo to ljudstvo nekega dne združilo z

malo čredo, ki vse svoje zaupanje stavi le v Boga in preblazeno Devico, katere kip kraljuje nad to okolico in okrog katere se naši novokrščenci tako radi zbirajo, moleč in pojoč pobožne pesmi.

Sestra Klaverija, vijolica ob Kongu.

Misijonska igra v štirih dejanjih.

(Konec.)

ČETRTO DEJANJE.

Blažena smrt.

Notranjščina zamorske koče. Sestra Klaverija v svoji redovni obleki, leži na slamnati preprogi na tleh, v rokah križ. Druga črna sestra kleči zraven nje.

1. prizor.

(Sestra Klaverija, črna sestra.)

Sestra Klaverija: Zadnjikrat sem danes prejela Telo Gospodovo, kot popotnico v večnost. Kmalu, kmalu bom na cilju, pri svojem Bogu, ki ga tako ljubim. O kako rada umrjem! Hvala ti, ljuba sestra, da si me še enkrat nesla v kapelo, pred oltar, kjer sem užila toliko sladkih ur pri službi božji in v molitvi.

Črna sestra: Ne zahvaluj se mi za to malo uslugo. Saj sem storila z veseljem. O, ljuba sestra, prosi zame, ko prideš pred Gospoda, da bom tudi jaz kot ti, trpela radovoljno in tako vdano.

Sestra Klaverija (po kratkem odmoru): Z večnimi obljubami sem se mu danes darovala; o to je bila radost zame! Rada bi vedela, kako je Zveličar zadovoljen z menoj? (Smehljaje, šalivo.) Hm, pač lep dar, teh par kosti in črna moja koža. Ima li to kako vrednost? Kajti moje moči in to trohico življenja je že ugonobila dremavica (bolezen).

2. prizor.

(Prejšnje, misijonar.)

Misijonar (vstopi): No, sestra Klaverija, kako se počutiš danes.

Sestra Klaverija: Hvala vam, tako sem vesela in srečna.

Črna sestra: Kljub strašnim bolečinam in ko gleda že smrti v obraz se dobra sestra še šali.

Misijonar: Kako rad bi ti nekoliko olajšal muko in trpljenje, ko bi mogel! Povej, imaš li še kako željo?

Sestra Klaverija: Glejte, dobri oče, uboga sem živela na zemlji za Boga, — uboga želim umreti. Zato vas prosim, ukažite, da me po-

kopljejo — zavito v to revno preprogo, — ki mi je doslej služila za ležišče. Uboštvo sem obljubila svojemu Ženinu, — v njem hočem vztrajati še notri v grob.

Misijonar: Zgodi se po tvoji volji! Toda ne pozabi pred prestolom božjim nas ostalih in našega misijona.

Sestra Klaverija: Molila — bom za vse, verujte mi — ljubi oče. — Oh, kmalu — kmalu bom gledala — obličje božje. — Kako sem — srečna! — Kako rada — umrjem.

3. prizor.

(Prejšnji, angel.)

Angel se prikaže ob vzglavju umirajoče, z vencem v roki, ki ga drži nad njeno glavo. Drugi ga ne opazijo. Sestra Klaverija ostrmi kot zamaknjena. Za odrom petje.

Pesem za odrom:

Pridi z Libanona
moja ti nevesta
in v ljubezni vroči
se z menoj zaroči.
Že te čaka krona,
ker si bila zvesta.
Hiti, da te kronam,
z libanskih pobočij.

Temno ti obličje,
vendar si mi zala;
v očeh tvoj biser jasni
skrit mi ne ugasni!
V rajsko te veličje
je Gospa pozvala;
k jagnjetu te v spremstvo
čuj, spev kliče glasni.

Le zaori pesem
z vsem deviškim zborom,
Jagnjetu se vkloni
in v ljubezni vtini.
Dolgo hrepenel sem
z vsem nebeškim dvorom
po lepoti tvoji;
glej plačilo v kroni!

Nihče naj ne reče: „Jaz ne morem učiti, ne znam opominjati. Stori, kar je v tvojih močeh in potrudi se, da ne prideš sam pred Boga. Ako ljubite Boga, boste vse pridobili za njega — pridobili prijateljev misijonom, pridobili novih naročnikov misijonskim listom „Odmevu“ in „Zamorčku“.

Vesti iz propagande.

Preč. P. Ludovik Tardy C. S. Sp. je bil izvoljen za apostolskega vikarja v Gabunu (Equatorijalna Afrika).

Uslišane molitve

na priprošnjo ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja,
Marije Terezije Ledóchowske.

Enkrat sem bila že uslišana na priprošnjo pokojne Marije Terezije Ledóchowske. Vsled obolenja nisem mogla prijaviti obljubljenega javno zahvalo. Zadnji čas sem se v neki potrebi zopet obrnila na blagopokojno in že drugi dan se je zadeva srečno uredila in sem bila prosta moreče skrbi. — G.

Na priprošnjo blagopokojne Marije Terezije Ledóchowske so me revmatične bolečine, ki so me dotlej zelo ovirale v izvrševanju poklica, dokaj hitro popustile. V zahvalo za to pošiljam majhen dar, ki ga porabite po svoji previdnosti. — J. C. iz L.

Skozi tedne me je težila neka skrb, ki je nisem mogel nikomur razodeti, in jo vsled tega moral sam nositi. V tej hudi stiski sem se zatekel k pokojni grofici Ledóchowski in takoj sem postal miren in svest, da se bo zadeva srečno končala. To se je tudi zgodilo, za kar se zahvaljujem. — M. A. iz V.

Neki duhovnik piše: »Pretekli teden sem naletel v svojem poklicu na zelo neprijetno težavo. Spomnil sem se, da mi je pred kratkim v slični zadevi bila pokojna grofica Ledóchowska pomagala; zato sem se tudi sedaj zatekel k njej in obljubil javno zahvalo, ako bom uslišan. In res sem bil. Zadeva se je mirnim potom poravnala in me je prizadetim osebam prijateljsko približala, medtem ko sem se poprej bal ravno nasprotnega. V zahvalo pošiljam dar za misijone in se javno zahvaljujem.«

Pošiljam dar za afriške misijone, ker sem bila na priprošnjo pokojne grofice Ledóchowske čudovito uslišana. — M. G. S.

V zahvalo za uslišanje po pokojni grofici Ledóchowski pošiljam krstni dar za enega zamorčka. — J. B.

V dveh težkih slučajih iz dušnopastirskega življenja sem se zatekel za pomoč k pokojni ustanoviteljici Ledóchowski. Prvi slučaj, kjer je šlo za veliko pohujšanje, se je srečno končal. Deo gratias! — V drugem primeru, kjer gre za rešitev neke duše, tudi upam, da bom uslišan, in bom potem o tem poročal. — Dušni pastir.

Zahvaljujem se ustanoviteljici za ozdravljenje oči, ko poprej, 78 letna starica, skoro že več nisem videla. — Moja sorodnica, ki je revna in ima več otrok, se zahvaljuje za zdravlje svoje hčerke. — Tudi neka dekla, ki je imela bolne oči, se zahvaljuje za zdravlje. — E. B.

Stara žena je imela vnetje členka v kolenu. Na priprošnjo pokojne grofice se je bolezen hitro zboljšala. Žena danes lahko opravlja vsa dela. — Župnik iz K.

Tudi jaz sem bila deležna pomoči pokojne Marije Terezije. Že dalj časa me je bolela roka in ni pomagalo nobeno zdravilo. Zatekla sem se k pokojni grofici. Po osmih dneh je bila roka že boljša, zdaj je popolnoma zdrava. Pošiljam znesek za krst zamorskega otroka, kakor sem bila obljubila. — Služkinja.

Nenadoma sem močno zbolel. Obrnem se z zaupanjem do Marije Terezije Ledóchowske ter pričem devetdnevno njej v čast. Res, po končani devetdnevni sem bil zdrav. Tistikrat sem obljubil z ženo,

da hočeva darovati 750 Din, kar s hvaležnim srcem do Boga in zgoraj omenjene priprošnjice danes spolnjujem. — M. in M. K.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji, ker mi je pomagala iz stiske, njej v čast pošiljam dar 50 Din. Priporočajte se tudi drugi tej veliki priprošnjici ter podpirajte misijone. — M. L. Sv. Peter.

Pismo črnega duhovnika naši vrhovni voditeljici.

Gospa grofica, blaga dobrotnica!

Po prvi sv. maši, ki sem jo opravil po Vašem namenu, Vam prepolnega srca poročam o svoji nepopisni radosti in sreči.

Gospa grofica! Ob spominu živih sem se zbral z vso vnemo in Gospodu priporočal Vašo osebo in vso Vašo duhovno družino, kateri načelujete. In danes, ko upam, da mi ljubi Bog ne bo odrekel nobene milosti, sem ga iz dna duše prosil, naj Vas osreči že na tem svetu in Vam podeli dolgo življenje, plodonosno v delu za afriške misijone. Blagovolite, blaga gospa grofica, sprejeti mojo ponižno in odkritosrčno zahvalo za vso materinsko ljubezen, s katero ste skrbeli zame. Vem, da je bila volja božja, da sem postal duhovnik. Toda bi li dosegel ta vzvišeni poklic brez Vas? Odkod naj bi brez Vaše pomoči dobil potrebnih sredstev za svoje vzdrževanje za časa mojega bivanja v semenišču?

Bodite torej uverjeni, da se bom Vas in Vaših zvestih sotrudnic, kakor tudi vseh dobrotnikov Klaverjeve družbe vedno spominjal v goreči molitvi. Prepričan sem, da bo gospa grofica Ledóchowska z veseljem zrla z nebeških višav na svoje varovance, ki so sedaj postali duhovniki Najvišjega.

Sprejmite, gospa grofica, izraze moje najspoštlivejše hvaležnosti.

Benjamin Uzesse, duhovnik.

*Razširjajte povsod
„Odmev iz Afrike“ in „Zamorčka!“*

Cvetka med poganskimi narodi.

Ako hoče ljubi Bog rešiti črni Madagaskar, mora njegova milost vzbuditi duhovske poklice v sinovih tega naroda. Kajti le čudež božje vsemogočnosti more otroka, rojenega v poganstvu, spremeniti v duhovnika. Prepričani smo, da bo Zveličar duš storil ta čudež in res so že v tej divji puščini vzkliše nekatere cvetke, kojih vonjava potrjuje naše upanje. Ti mladi novici so nedolžni, inteligentni, navdušeni za vse dobro in otroško zaupljivega značaja. Bodo li te nežne cvetke do konca poskušnje ohranile svojo svežost? Upamo. Cerkev na Madagaskarju je že rodila lepe sadove. Videli smo umirati posnemovalca sv. Stanislava, ki je zapustil to dolino solz z neomadeževano obleko krstne nedolžnosti, star okrog 15 let. Vedno misleč na nebese, je pogosto ponavljal: »Kamorkoli se ozrem, na sever ali jug, na vzhod ali zahod, povsod vidim le minljive stvari; le večnost je cilj mojih želja in hrepenenja.« Ko se je temu svetemu mladeniču bližala zadnja ura, je srčno hrepenel po sv. popotnici; in ko se je približal tako zaželeni trenutek, je poslal svoje brate in sestre natrgat cvetlice, da bi jih trosili na pot, koder je mislil priti duhovnik z božjim Odrešenikom.

Ta mladenič je bil novic družbe šolskih bratov, ki delujejo tukaj z veliko požrtvovalnostjo in lepimi uspehi. Trdno zaupamo, da bo ljubi Bog na njegovo priprošnjo v srca naših zamorcev položil kal onih čednosti, ki so korenina in podlaga redovniškemu in duhovskemu poklicu: čistost in požrtvovalnost.

Popolni odpustki

katere lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

25. julija, na praznik sv. Jakoba ml., apostola.

24. avgusta, na praznik sv. apostola Jerneja.

9. septembra, na praznik sv. Petra Klaverja, našega patrona.

*Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijon-
skih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.*

Urejuje in zastopa izdajatelja dr. J. Jerše.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čet.

Duševne prednosti

za podpornike in dobrotnike Klaverjeve družbe.

Deležni so:

1. 500 sv. maš, ki jih vsako leto opravijo afriški misijonarji in misijonski škofje za dobrotnike;
2. vsega zaslužnja in vseh molitev misijonarjev v Afriki, katere podpira Klaverjeva družba;
3. molitev izpreobrnjenih zamorcev in hvaležnosti mnogih zamorskih otrok, ki se krstijo v smrtni uri;
4. del in delovanja družbenic v zavodu sv. Petra Klaverja;
5. molitev, ki jih opravlja zanje vsak dan družba;
6. sv. maše, ki se daruje tretje nedeljo vsakega meseca v njihov namen, in sv. obhajila, ki ga darujejo ta dan vsi udje zanje;
7. po njih smrti sv. maše, ki se služi tretji petek vsakega meseca za njih dušni mir, in istotako sv. obhajila, ki ga darujejo vsi udje zavoda v ta namen;
8. sv. maše, ki se daruje vsako leto meseca novembra za umrle podpornike in dobrotnike;
9. podporniki-duhovniki uživajo še posebne duševne prednosti; tozadevni podatki se dobijo na zahtevo zastoj.

Lepi ščiti presv. Srca Jezusovega.

Lepo barvani. Posebno primerni za na vrata. Napis (po latinsko):

»Presveto Sree Jezusovo, v Tebe zaupam!«

Cena za kos 2.50 Din.

Ali ste že brali

Življenjepis sv. Petra Klaverja

Priredil o. Pristov, D. J. — Cena 1.50 Din.

Ali ste že naročili novo knjižico

Z besedo in fiskom.

Spisal Aleksander Halka. — Cena samo 2.50 Din, pri naročilu 12 izvodov skupaj, izvod po 2 Din. Toplo priporočamo to knjižico. Ima 9 slik. — Naslov naročbe glejte drugo stran ovoja.

Zahvale.

V zahvalo Mar. Tereziji Ledóchowski za uslišanje v važni zadevi pošiljam 1000 Din za odkup poganskih otrok ter se obenem priporočam sv. Mali Tereziji za podelitev ene cvetke. — M. Z.

Najsvetejšemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Mali Cvetki in Tereziji Ledóchowski se zahvaljujem za posebno milost, obenem pošiljam obljubljeni dar 100 Din za »Kruh sv. Antona«. — M.

Iskrena zahvala prebl. Devici Mariji, sv. Jožetu in sv. Antonu Padovanskemu za hitro ozdravljenje hčerke, katera je bila težko bolna. V zahvalo pošiljam 25 Din za »Kruh sv. Antona«. — M. in K. K.

Memento za umrle.

Preč. o. Damas Schmidinger, R. M. M., umrl v Durbanu.

Brat Urh Martin, R. I. P., umrl v Marianhillu (Afrika).

Pogoji

**za sprejem v Družbo sv. Petra Klaverja kot
»pomožna misijonarka«.**

1. Izrečen poklic k redovnemu življenju iz nadnaravnih nagibov.

2. Starost 15 do 30 let.

3. Neomadeževano ime in čednostna preteklost.

4. Skrbna vzgoja.

5. Da še ni sprejela v nobenem samostanu redovne obleke.

6. Dobra postava brez fizičnih napak; trdno zdravje brez znakov kroničnih, podedovanih ali nalezljivih bolezni.

7. Trden in odkrit značaj, ljubezen do dela in urejenega življenja. Razen tega za sodalke: višja izobrazba ali neka stopnja znanosti, ki jih usposablja za duševna dela. Za pomočnice: Znanje hišnega in ročnega dela, ali vsaj zmožnost za to. Vsaj nekaj znanja nemškega ali laškega jezika.

8. Neka vsota dote, po pravilih določena. Nepremožnim, če imajo drugače dobre lastnosti in pravi poklic k redovnemu življenju, vloži — če za to prosijo — predstojništvo Klaverjeve družbe pri sv. Stolicy prošnjo za popust.

9. Potreben denar za pot v hišo noviciata, kakor tudi za morebitno vrnitev domov. Vstopnina 400 Din. Potrebna obleka, perilo in obuvalo. (Več v »prospektu«.)

10. Dogovorjena mesečna plača za časa poizkušnje (postulat in noviciat), primerno denarni zmožnosti dotične. (Postulat in noviciat se dela bodisi v Rimu ali Solnogradu).

Prošnji za sprejem naj se predloži sledeče: 1. Krstni list, 2. birmanski list, 3. nravstveno spričevalo, izdano po domačem g. župniku, 4. zdravniško spričevalo, 5. kratek, lastnoročen opis svojega življenja, 6. zadnja šolska spričevala, 7. fotografija. — Šele po prejemu zgoraj imenovanih listin se more sposobnim določiti sprejem. Za primer, da se sprejem odkloni, je treba priložiti potrebne znamke, da se morejo listine vrniti.

Naslov: Vrhovna voditeljica Družbe sv. Petra Klaverja, Rim (23), via dell' Olmata 16.

Miloščina za misijone,

katero sprejme Družba sv. Petra Klaverja, se vedno, ako ni kakšne posebne želje, primerno razdeli in pošlje tja, kjer je potreba največja in so uspehi najboljši; ako pa kdo določi poseben misijon, se to izpolni. Vsi atriški misijonarji se lahko poslužujejo te družbe kot nabiralnice miloščine, kakor tudi prijatelji posameznih misijonov, ker se vsi darovi zanesljivo odpošljejo na oni kraj, kamor so določeni.